

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6656/2567

นางสาว พ.โจทก์ นาง ภ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 94, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7, ป.พ.พ. มาตรา 653

ย่อ / หลักกฎหมาย

การกู้ยืมเงินตามสำเนาสัญญากู้ยืมเงินทั่วไป 2 ฉบับ ทำขึ้นในวันที่ 1 พฤศจิกายน 2560 จำนวน 700,000 บาท และ 300,000 บาท ตามลำดับ โดยจำเลยได้รับเงินแล้วในวันทำสัญญาแล้ว 1,000,000 บาท ต่อมาวันที่ 10 พฤศจิกายน 2560 จำเลยโอนเงินให้โจทก์ 500,000 บาท โจทก์จึงขีดแก้ไขจำนวนเงินจาก 700,000 บาท เป็น 200,000 บาท ในสัญญากู้ยืมเงินและลงลายมือชื่อกำกับไว้ แต่ไม่มีการลงวันที่กำกับกับการแก้ไขจำนวนเงิน จึงต้องฟังว่าจำเลยทำสัญญากู้ยืมเงินโจทก์โดยระบุจำนวนเงินในวันทำสัญญาเพียง 200,000 บาท โจทก์ไม่มีหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อจำเลยมาแสดงว่าจำเลยกู้ยืมเงินโจทก์ โดยระบุจำนวนเงินในวันทำสัญญา 700,000 บาท การนำสืบของโจทก์ว่าจำนวนเงินที่ถูกแก้ไขมีอยู่ในวันทำสัญญา แล้วมีการแก้ไขจำนวนเงินกู้ในภายหลัง โดยได้รับฟังจากคำเบิกความของโจทก์ ย่อมเป็นการนำสืบพยานบุคคลเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อความในเอกสาร ต้องห้ามมิให้รับฟังพยานบุคคลตาม ป.วิ.พ. มาตรา 94 (ข) วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 620,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี จากต้นเงิน 400,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า ให้จำเลยชำระเงินแก่โจทก์ 620,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ของต้นเงิน 400,000 บาท นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 14 กรกฎาคม 2564) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 8,000 บาท ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 แผนกคดีผู้บริโภค พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่ยุติในชั้นนี้ฟังได้ว่า โจทก์และจำเลยประกอบอาชีพรับราชการ และเป็นเพื่อนร่วมงานกัน เมื่อประมาณปี 2557 จำเลยได้เริ่มกู้ยืมเงินโจทก์เพื่อไปให้บุคคลภายนอกกู้ยืมต่อ ต่อมาเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2560 โจทก์และจำเลยเจรจาตกลงหนี้กัน และได้ทำสัญญากู้ยืมเงินทั่วไป โดยสำเนาสัญญากู้ยืมเงินทั่วไปมีการแก้ไขโดยขีดฆ่าจำนวนเงินให้กู้จาก 700,000 บาท เป็น 200,000 บาท และโจทก์ลงลายมือชื่อกำกับไว้ ต่อมาวันที่ 10 พฤศจิกายน 2560 จำเลยได้โอนเงินเข้าบัญชีโจทก์ 500,000 บาท และวันที่ 3 เมษายน 2561 จำเลยได้โอนเงินเข้าบัญชีโจทก์อีก 100,000 บาท ต่อมาสัญญากู้ยืมเงินทั่วไปสูญหาย โจทก์แจ้งเอกสารหายไปปรากฏตามรายงานประจำวันรับแจ้งเอกสารหาย คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่โจทก์ได้รับอนุญาตให้ฎีกาว่า จำเลยต้องรับผิดชำระหนี้ให้แก่โจทก์ตามฟ้องหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า โจทก์นำสืบว่า การกู้ยืมเงินตามสำเนาสัญญากู้ยืมเงินทั่วไป 2 ฉบับ จำนวน 700,000 บาท และ 300,000 บาท จัดทำขึ้นในวันที่ 1 พฤศจิกายน 2560 โดยจำเลย

ได้รับเงิน 1,000,000 บาท แล้วในวันทำสัญญา ต่อมาวันที่ 10 พฤศจิกายน 2560 จำเลยโอนเงินให้ 500,000 บาท โจทก์จึงขีดแก้ไขจำนวนเงินจาก 700,000 บาท เป็น 200,000 บาท ในสัญญากู้ยืมเงินทั่วไปและลงลายมือชื่อกำกับไว้ อันเป็นการกล่าวอ้างว่าจำเลยทำสัญญากู้ยืมเงินโจทก์ 1,000,000 บาท ในวันทำสัญญา แต่จำเลยได้ชำระหนี้บางส่วนภายหลังวันทำสัญญา โจทก์จึงแก้ไขสัญญากู้ยืมเงินไว้ในภายหลัง ส่วนจำเลยนำสืบว่า ในวันทำสัญญาโจทก์ได้ให้จำเลยเขียนสัญญากู้ยืมเงินทั้งสองฉบับโดยยังไม่มีลงลายมือชื่อ เมื่อเจรจากันแล้วว่าโจทก์ประสงค์จะขอคิดเงินตามสัญญาเพียง 500,000 บาท โดยไม่ต้องเขียนสัญญาขึ้นมาใหม่ โจทก์จึงแก้ไขสัญญากู้ยืมเงินทั่วไปฉบับ 700,000 บาท ในช่องจำนวนเงินแล้วลงลายมือชื่อกำกับไว้ อันเป็นการกล่าวอ้างว่าในวันทำสัญญาจำเลยได้ทำสัญญากู้ยืมเงินโจทก์เพียง 200,000 บาท เมื่อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 653 บัญญัติว่า การกู้ยืมเงินกว่าสองพันบาทขึ้นไปนั้น ถ้ามิได้มีหลักฐานแห่งการกู้ยืมเป็นหนังสืออย่างหนึ่งอย่างใดลงลายมือชื่อผู้ยืมเป็นสำคัญจะฟ้องร้องให้บังคับคดีหาได้ไม่ การที่สัญญากู้ยืมเงินมีการขีดแก้ไขจำนวนเงินกู้ยืมโดยสัญญาระบุว่าจะจัดทำในวันที่ 1 พฤศจิกายน 2560 แต่ไม่มีการลงวันที่กำกับกับการแก้ไขจำนวนเงิน จึงต้องฟังว่าจำเลยทำสัญญากู้ยืมเงินโจทก์ โดยระบุจำนวนเงินในวันทำสัญญาเพียง 200,000 บาท โจทก์ไม่มีหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อจำเลยมาแสดงว่าจำเลยกู้ยืมเงินโจทก์ โดยระบุจำนวนเงินในวันทำสัญญา 700,000 บาท การนำสืบของโจทก์ว่าจำนวนเงินกู้ที่ถูกแก้ไขมีอยู่ในวันทำสัญญา แล้วมีการแก้ไขจำนวนเงินไว้ในภายหลัง โดยได้รับฟังจากคำเบิกความของโจทก์ ย่อมเป็นการนำสืบพยานบุคคลเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อความในเอกสาร ต้องห้ามมิให้รับฟังพยานบุคคลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 94 วรรคหนึ่ง (ข) ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 เมื่อรวมจำนวนเงินตามสำเนาสัญญากู้ยืมเงินทั่วไปซึ่งโจทก์มีหลักฐานเป็นหนังสือว่าจำเลยได้กู้เงินตามสัญญา 200,000 บาท และ 300,000 บาท รวมเป็น 500,000 บาท และโจทก์ยอมรับว่าจำเลยได้คืนเงินที่กู้ยืมให้โจทก์แล้ว 500,000 บาท โจทก์จึงไม่อาจเรียกให้จำเลยชำระหนี้เงินกู้ได้อีก ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 วินิจฉัยมา ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ศุภร พิชิตวงศ์เลิศ · ทวีศักดิ์ อุณนาทรรัตนกุล · นันทิกา จิวัธยากุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/6656/2567>